FRA HQ. KANADA I Norge er kommet inn i en alvorligere fase enn noen gang tidligere, og det er tydelig at fienden er slått inn på en ny linje. Etter at det gjennom lang tid ikke hadde funnet sted henrettelser i Norge, og det siden Westerbork-katastrofen ikke er sendt politiske fanger til Tyskland, er en hv terrorbølge satt inn. Mange gode nordmenn er blitt myrdet som hevn for militære aksjoner tyskerne ikke har formådd å avverge, og deportasjonene er gjenopptatt. Det er klart at det norske folk ikke kan se på at dette fortsetter xxxxi uten å gjøre motrekk. Vårt svar kan bare være ett. - skjerpet kamp. - Operasjonene mot militære mål vil selvsagt fortsette etter de planer som er lagt, uansett hva som hender. Og hvis fienden går videre på den linjen han er slått inn på, hvis gisler og politiske fanger blir myrdet og deportert, vil nye kampmidler og kampformer bli tatt i bruk. Slik som den militære situasjon er blitt nå, er fienden på ingen måte usårbar, og han vet det. Hans terrorhandlinger er i seg selv et talende vitnesbyrd om uro og usikkerhet. Vi kjenner hans svake punkter. Vi er klar over hvor vi kan ramme ham. - Den norske hjemmefronten er idag en kamporganisasjon. Vi kjenner vår styrke. Drevet til det ytterste kan vi skape en situasjon her i landet som fienden vil angre at han har framkalt. - I denne alvorlige stund retter hjemmefronten en appell til alle aktive grupper og til alle gode nordmenn til å gjøre alt klar til skjerpet kamp. Situasjonen kan hvilken dag som helst bli satt på spissen. Da må vårt front være uten brist. Vi er i krig, som våre sjøfolk, flyvere og soldater er det. Hver kvinne og hver mann må være rede til å gjøre sin innsats, yte sitt offer. Det skylder vi vårt land og vårt folks fremtid, det skylder vi våre drepte kamerater. Derfor lyser vi heller ikke fred, men kamp over deres minne.

VESTFRONTEN: DEN 3. OG 7. AM. ARMS øver et sterkt press mot de rester av 2 tyske armeer som er igjen på v/Rhinbredd. 5o km. av denne bredden holdes ennå av tyskerne, men de er splittet i 2 og blir angrepet både forfra og fra sidene. I går kveld trengte amerikanerne sammen rundt Speyer og Germersheim, som tyskernes 2 siste retrettruter går gjennom. Bare mellom Neustadt (erobret) Parmasens og Rhinen er motstanden ennå organisert, men her kjemper tyskerne enkelte steder ennå fortvilet for å slå seg over. Ellers er det harde kamper i Ludwigshafen, der I.G.Farbenindustriens store fabrikker er erobret, mens Mainz er ryddet på et lite område i den n/v. bydel nær. - 1oo 3oo fanger er tatt på 9 dgr. i 3-kanten Rhin-Moselle, og mange tusen strømmer inn. I enkelte tilfeller har tyskerne fått utlevert kart over veien til nærmeste fangeleir og marsjerer bakover alene uten å være til noe bry.

- DEN 1. AM. ARME i Remagenbrohodet - nå 3o km. bredt og 15 km. dypt - gikk fram 8 km. i går. Amerikanerne har rykket inn i Siegburg, rett overfor Bonn, den største byen de har nådd ø/Rhinen. - Flere pontonbroer er lagt over elven. En ingeniørbataljon har satt rekord ved å legge en 1oo m. lang bro på 2 timer. - Glidefly slept av troppetransportfly evakuerte i går amerikanske sårete fra fronten. - MONTGOMERYs troppeforflytninger erskjult av et røkteppe loo km.s/over fra Nijmegen - det største under krigen. Korr. Selv om tyskerne ikke kan se noe, vet de godt hva som foregår. Når våre styrker går til angrep, vil det sannsynligvis komme til kamper så harde som noen Montgomerys styrker har vært oppe i siden de første invasjonsdagene. - For beredelsene til stormangrepet over elven kan bare sammenlignes med forberedelsene til D-dag i Normandie. Luftangrepene er i samme skala. Det er utmerket flyvære." - FLYKRIGEN: Tyske sambandslinjer og stillinger bak fronten ble igår angrepet av 7 ooo britiske og amerikanske bombefly. Dagen før hadde det tyske jernbanesystem, som alt var i en meget kritisk forfatning, lidd nye følelige tap - i 772 jernbaneveier og 16o lokomotiver ødelagt og 87 linjebrudd. I Deventer, Nederland, er det største oljelageret som forsyner den tyske hær overfor Montgomery, sprengt i luften. - Eisenhower advarte igår rustningsarbeidere i Ruhr om å være på vakt mot overflytting til andre rustningsområder. "Reis ut på landet. Hjelp deres utenlandske kamerater. De trenger deres hjelp nå. Dere kommer til å trenge hjelp av dem senere. Unngå utskriving til Volksturm og nytteløse offre de siste md. av krigen. Deres som alt er utskrevet - deserger før slaget begynner! Husk at partiet og SS får mindre xxxixx makt dag for dag. Kom deg ut av Ruhr og ut av krigen!" -Moskitofly har bombet Berlin 31natt på rad. - DET ER BEKREFTET at v. Rundstedt, den siste av den gamle skoles dyktige generaler nazistene har hatt til disposisjon - er avskjediget som sjef for de tyske styrker i v/ for 2. gg. på 9 md. og erstattet med Kesselring, som er overflyttet fra Italia. - Daily Telegraph: Selv om v. Rundstedt har ord for å ha vært en dyktig sjef for den tyske hær, har han vært utsatt for en rekke knusende nederlag, og anses ikke for politisk pålitelig. Kesselring har i alle fall den fordel at han er vaskeekte nazist. Men tyskernes stilling er alt for håpløs til at en endring i siste øyeblikk kan gjøre noen vesentlig forskjell."

ØSTFRONTEN: KONIEVs arme har satt i gang en ny offensiv ner den tsjekkoslovakiske grensen, i en dobbeltoffensiv s/ og v/ Oppeln. Etter 1 1/2 times artilleribombardement slo 2 russiske kolonner seg gjennom de sterke tyske forsvarslinjene og sluttet opp med hver andre nær Neustadt etter å ha rykket fram 4o km. hver. De omringet og rev opp den tyske gruppen s/v Oppeln - 15 ooo fanger tatt. Bl. byttet er 57 tanks og 464 kanoner. - I alt 28 tanks ble satt ut av spillet. - 4oo steder er tatt, bl. dem et halvt dusin nøkkelstillinger, som gir adgang gjennom området er de tyske stillinger ved Oder mellom Ratibor og Breslau utslettet, og Ratibor svskåret fra området langs elven. Konievs venstre flanke er nå beskyttet av Sudeterfjellene. - TYSKE TROPPER på grensen Jugoslavia/Ungarn har gått over elven Drave. Russiske, bulgarske og jugoslaviske styrker har revet den tyske styrken og kastet resten tilbake over elven. - Operasjonene støttes av fly fra Italia som har kommet tyske baser så nær som 8o km. fra fronten. - I ØSTPRUSSEN fortsetter kampene mot det omringete tyskerne i Heiligenbeil s/v Königsberg - tyskernes siste jernbaneknuterunkt. 2 ooo tyskere falt igår og 4 ooo dagen før. Ved Danzigbukten gjør tyskerne desperat motstand. Men russiske tanks har drevet inn en kile mellom Danzig og Gdynia og tatt en landsby 4 km. fra Gdynia, mens Danzig er lagt under kraftig artilleriild. - I ØVRE SCHLESIA falt xxxxxxx 3c ooo tyske i Konievs nye framstøt.

NORSKE MOTORTORPEDOBÅTER har ifølge tilding fra det britiske admiralitet 14/3 senket en tysk sydgående konvoy på 1c skip utenfor norske kysten og rammt 2 skip på 5 ooo tonn og et på 3 ooo tonn, alle tydelig med ammunisjon ombord. Eskorteskip og kystbatterier åpnet ikke ild før skipene var torpedert. De norske skip, som tjenestgjør i den britiske hjemmeflåten, vendte tilbake til basis.

EN NORDMANN FRA VESTFRONTEN: "Da jeg i okt. var med å angripe rundt Aachen, der vi kjempevoss fram tomme for tomme og hus for hus, hadde vi ørte Køln i tankene som det neste store mål - den første store tyske byen som ville bli erobret. Meget er endret siden den gang. Da var vi ved Siegfriedlinjens utposter. De tyske sivile myndigheter tok med rutt og fart fatt på oppryddingen og administrasjonen. Kanskje trodde de det bare var snakk om en kort okkupasjon før tyskerne kom tilbake. Den jevne småborger prøvde alt da å vinne vår gunst med forsikringer om at han hadde lengtet etter at vi skulle komme. Men de ledende sivile autoriteter så oss trassig i øynene og prøvde til tider å gi oss ordre. Nå er Siegfriedlinjen gjennombrutt og lagt bak oss, vi kan kjøre 4-5 timer fra grensen i retning av Berlin, Vest-Tysklands stolteste by er i våre hender - rasert slik at den kanskje aldri kan gjenreises. Alt dette gjenspeiles i tyskernes holdning. Tyskerne bygger ikke mer. Det synes håpløst.- Den alminnelige veien til Køln går over Aachen, og langs den nye autostradaen, der en rekke biler fører fram forsyninger til det nye store framstøtet. Nærmer en seg Køln langs småveiene nordfra som ennå er farbare, får en et større bilde med Køln som knutepunktet i en større enhet. Neuss, Düsseldorfs vestre forstad, er en rykende ruinhop.- En amerikansk vaktpost ute på landet bor hos en familie med 2 unge døtre. Dørene forsikrer at de ikke er tyske men russiske, og viser oss store blå lapper med "Ost" på, som de måtte bære som mindreverdstegn, mens nazistene var der. Skulle en tro de sivile utover landsbygden er det ikke mange tyskere igjen. Alle hevder at de er importert eller nylig innvandret. Men den amerikanske soldaten tar ikke deres ord for godt. Ikke ennå i alle fall. De unge døtrene gjør tydelige forsøk på å stifte bekjentskap. Amerikaneren vender seg bort - ser ikke på dem. "Det er ganske interessant å trene seg i selvbeherskelse til en avveksling." - Det var sent, vi tok feil av veien i mørket og kom inn på noen små gårdveier. Det var ingen tegn til angrep eller vondord, ingen påtrengende nysgjerrighet. Tyskerne ser kort. Vi spør om veien. En tysk bonde ser forbauset på oss og gir oss meget villig opplysninger. Han ser ut som han har lyst til å si mer, men ser plutselig usikkert på oss og stavrer inn i huset.- Da vi kom til Køln, var det vanskelig å tro at vi var inne i byen. De ytre kvartalene var rast ned til grunnen, og et grunnras hadde sopt murbrokkene unna. Vi kom til en rekke hus som så forbausende hele ut. Gjennom de sorte vindusåpningene så vi inn i et folt øde. Hele innholdet var som blåst ut. Ikke et eneste hus var uskadd. Hovedinntrykket var et mareritt av sammenstyrte murer og møbler som veltet som opprevete innvolder ut av de lemlestete hus. Alle tyskernes ødeleggelser i hollandske og franske byer var som spedt amatørverk mot dette. Køln er ikke mer. En kan bare snakke om Kølns ruiner nå. Helt til feb.1945 var det organisert brannvern og opprydding. Nå gjøres intet lenger. Det er håpløst. På hjørnet av Adolf Hitlerstrasse og ringgaten rundt sentrum sto en gang en veldig betongkasematte, et av de uovervinnelige forsvarsverkene som nazistene skrøt av. Nå gaper 3 hull skrikende mot himmelen. Kasematten er simpelthen splittet i to. Det forkullete indre forteller sin historie om forsvarerens skjebne. En britisk 6-tonnsbombe har gjort det - eller kanskje en rakett med flammekastere. Den store Adolf Hitler-Strasse er ennå en smal fotsti mellom meterhøye hauger av murbrokker.- Et eldre ektepar kom plutselig opp av jorden, grå og hanselige som små gnomer. Uten å se på oss traskет de portover forstien. Mannen bar på 4 hullete pappkufferter, bunnet sammen med en hyssing. 40 000 tyskere lever i Kølns kjellere. - En ung dame med forbløffende gode silkestrømper kom syklende i god fart. Hun kom med møye utenom sine 2 landsmenn, men støtte mot meg, og falt av sykkelen, og vrikket foten. Først da så hun på meg, årsaken til fallet. Bittert hat lyste ut av øynene. Jeg representerte ikke bare alt så som hadde ødelagt livet, jeg var også årsaken til en forstuet fot. Hun rev av seg en strøm av skjellsord. Men plutselig så hun ikke lenger på ansiktet mitt, men på skuldermerket. De 2 andre så også på skuldermerket. "Norwegen" mumlet de nesten i kor. De fikk en underlig klang i stemmen, bøyde hodet og vendte seg bort. Det var håpløs resignasjon i den vraltende gangen. Den unge damen syntes for et øyeblikk å glemme den vrikkete foten, den tapte frihet og den ødelagte byen. 2-3 tyskere hadde de kanskje begynt å skamme seg - ? begynt veien mot nye horisonter. Ville dette vært mulig uten ruinene i Køln? Ikke bare de 40 000 som ble tilbake, men også de 100 000 som dro østover, har fått Kølns skjebne kar-vet og brent inn i sine sinn. Mange av dem var kanskje ikke aktive nazister. Men de kjente til tyskernes skjenselsgjerninger verden over uten å reise seg til protest. "Wir sind kleine Leute. Was können wir doch machen?" Men andre kleine Leute i Nederland, Belgia og Frankrike - verdige kampfeller til hjemmefronten i Norge - har vist at de kunne gjøre noe. Køln er et siste slående argument i fjeset på et folk som ingen andre argumenter har bitt på. Kanskje jager slike tanker gjennom hodet på disse gnomene som forsvinner ned under jorden igjen som rotter som ikke tåler lyset ennå.- Midt i ruinene løfter 2 spir seg mot himmelen som et minne om det Tyskland som en gang var, uten Hitler og Nazi-yrøvl. Det er Kølnerdomen. Den er også et taust vitnesbyrd om de alliertes krigføring. Det er som de menn som har sluppet bombene og dirigert flyene har villet vise at de ikke har noe utestående med Kølnerdomen, ikke med de menn som bygde denne domen i hengivenhet mot høyere makter enn blod og jord. Det var presisjon - i hensikt, midler og øyemål.- St Paul-katedralen i London står også, men det har tydeligvis andre grunner. Dype merker i muren xxxxxxxxxxxxxx og bygningene rundt viser at de tyske bærer hadde ønsket å ramme dette symbol på britisk ånd. Men selv da de hadde himmelhvelvingen nesten helt alene klarte de det ikke.- De tyske kjellerne er stappfulle av mat, og klær er det ikke mangel på. Det var ikke mangel på slike ting som slo Tyskland, men et veld av pansere som rykket fram fra Antwerpens havn på ferre dager ern Aachen tok uker, og nå på østbredden av Rhinen xxxxxxxxxx skal fortsette det arbeid som er fullbyrdet for Kølns vedkommende og tvinge tyskerne til å ta følgene av de forbrytelser de har latt seg bruke til. Hvor lenge skal det vare ennå? Erkjennelsen av nederlaget synes alt moden. Både krigsfangene og de sivile tyskerne vitner om det. Men for mange tyskere synes erkjennelse ikke å være nok. Alt i sept.1945 sa en tyskér til meg hjemme i Norge: Vi tyskere har gitt oss på en tapelig måte. Vi vil seire i årrekker fremover, men vi kan ikke vinne seiren. Vi vil vinne på veien mot nederlaget. En del har den klar selverkjennelse. Men hva var reslutatet? Han fortsatte å tjene i Wehrmacht. Han står for meg som den uløste tyske gåte. Hvor meget av samme art som Køln må de ha før de kommer til sans og samling?